

smutte bort, naar der er $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Tomme mellem Fløenerne. Vil man derimod gaa til at ned sætte Maalene til 2 Vinjer eller $\frac{1}{6}$ Tomme foroven og 4 Vinjer eller $\frac{1}{3}$ Tomme forneden, vil Forholdet blive betydelig bedre for Fiskerne, og jeg tror ikke, at Aalebestanden i nogen Maade vil kunne udryddes derved. Det er jo bitterligt, at mange fattige Fiskere om Vinteren udelukkende leve af at gaa ud og stange Aal paa Sien, og de ville ved det mindre Maal faa deres Stilling betydelig forbedret. Før vi fik Regler i Lovgivningen om dette Punkt, før 1888, var det jo saaledes, at de fattige Fiskere kunde gaa ud med deres Kurve og Aalesjave og stange sig en Del Aal, hvormed de baade kunde ernære sig selv og deres Familie og endogsaa faa lidt tilovers til at sælge; men siden vi have faaet den Aalesjav, som Lovgivningen har indført, er Aalestangningen taget betydelig af for Fiskerne, uden at Aalebestanden er bleven freddet til nogen virkelig Nytte derved. Medens jeg altsaa kunde ønske, at Aalens Mindstemaal kunde blive sat ned, ønsker jeg det slet ikke for de øvrige Fiskearters Bedkommende. Jeg tror, at den bedste Maade at frede Fiskene paa er at holde stive Maal. Derimod tillægger jeg slet ikke Fredningstiden videre Betydning, navnlig ikke i Brakvand og Ferskvand; der tror jeg ikke, at Fredningstiden har anden Virkning, end at den betydelig generer Fiskerne. Det er klart, at, naar man holder stive Maal, undgaar man, at en hel Del umodne Fisk, der ikke ere nyttige til Spiise for Mennesker, ødelægges. Naar der i Forslagets § 15 nævnes Mindstemaalene for Laks og Ørred, og det sættes til 12 Tommer, kan jeg efter den Erfaring, jeg har, og navnlig efter at have raadført mig med Fiskere, godt gaa med til at sætte dette Maal op lige til 17 Tommer. En Laks paa 12 Tommer er ikke værd at fange, den indeholder i Virkeligheden ikke nogen Føde, men lader man den gaa, til den bliver noget større, vil dens Værdi ganske betydelig forøges. 12 Tommers Laks bør ikke fanges for at anvendes til Agn, det er en altså dyr Agn. Paa samme Maade forholder det sig med Ørredfiskeriet. Gaa vi saa over til en Fisk som Aborren, der vel ikke findes i alle vore Farvande, men dog i adskillige af vore Brakvande, Indvande og en Del af vore Fjorde, hvor den findes i betydelig Mængde, er den anset til en Længde af 7 Tommer, men en Aborre paa 7 Tommer er ikke en Fisk, der er værd at fange, som virkelig kan bruges eller sælges paa noget Marked. Selv en Sportsfisker, en Øssfisker, der blot løber med en Medestang og fisker for Løjer, vil ikke samle en

saadan Fisk op og føre den med sig hjem. Der kunde være Grund til at forhøje dette Maal, og i det hele ønsker jeg ikke Mindstemaalene ned sætte undtagen for Aalens Bedkommende. Derimod kunde jeg nok ønske, at Fredningstiden for Brakvande og Ferskvandes Bedkommende helt gik ud af Lovforslaget. Der findes i § 58 forskellige Bestemmelser om Fredningstid for flere Slags Fisk, Laks, Ørred, Hælt, Aborre, Gedde, Brasen og Krebs. Disse Fredningstider kunne ved en Vedtægt slubbes til en af Siderne, forandres noget enten frem eller tilbage; men de kunne ikke undgaas i nogen Vedtægt, en Fredningstid skal der være. Det heder om disse Fredningstider, at det skal være forbudt „i de nævnte Tidrum sammesteds at udsætte eller lade blive staaende noget til Fangst af bemeldte Fisk m. m. indrettet Fiskeredskab“. Men nu er det saa, at alle disse Fiskearter kunne ikke alene fanges i de særlige Garn, som man har til Fangsten af disse Fisk, men tillige i et saa almindeligt Fiskeredskab som en Ruse. Naar Fiskerne nu have udsat deres Ruser for at fange Gedder, og der saa i Fredningstiden for Hælt kommer en Hælt og løber ind i Rusen, er det, synes mig, næsten en for stor Fristelse at sætte fattige Folk i, at de skulle kaste en god Fisk, som Hælten dog er, en Slags Laksfisk eller Ørredfisk, kaste den ud igen. Men de skulle ikke alene kaste den ud igen, men de skulle egentlig tage Rusen op, som de have sat for at fange Gedden i i den Tid, den maa indfanges. Ligeledes med de øvrige: Brasen, Aborren, Gedden og saa fremdeles. Nu tror jeg ganske vist ikke, at Ministeriet har holdt saa strengt paa den Bestemmelse, at Rusen ikke maa staa i Vand, naattet der kun indfanges Fisk, som ere frede. Saa vidt jeg ved, er der godkendt Vedtægter, hvori ikke disse Lovens Ord ere indførte, men hvori der derimod er indført saadanne Bestemmelser som, at Fisk, der indfanges i den Tid, de ere frede, med saadanne Redskaber, skulle kastes ud. Jeg tror ikke, jeg fejler i, at saadanne Vedtægter ere godkendte af Ministeriet. Saa længe imidlertid disse Fredningsbestemmelser staa, tjene de i Virkeligheden til at udsætte Fiskerne for at overtræde Loven, de volde meget Brølleri og irritere Fiskerbefolkningen, navnlig da denne ikke kan se den Nytte, der skulde flyde af dem. Sagen er den, at de Fisk, som her ere nævnte, ere Fisk, som ikke alene gaa i Brakvand, men ogsaa gaa op i Aerne og Strømmene for netop der at lægge deres Æg, og derfor er det meget mere nødvendigt, naar man vil have denne Fiskebe-